

РЕШЕНИЕ

№ 1255

гр. София, 28.02.2022 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Второ отделение 28 състав,
в публично заседание на 09.02.2022 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Антони Йорданов

при участието на секретаря Наталия Дринова, като разгледа дело номер **9928** по описа за **2021** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по чл.145 и следващите от АПК

Образувано е по жалба от [фирма], против решение № 000030-4488/23.09.2021г., издадено от изпълнителен директор на НАП, с което е оставено без уважение искането на оспорващата страна за възстановяване на платена държавна такса по чл. 30, ал. 6 от ЗХ в размер на 25000 лева.

В жалбата ес твърди, че оспорваното решение е незаконосъобразно като постановено в противоречие с материалноправните разпоредби и се иска неговата отмяна. Претендират се разноски.

Ответникът– изпълнителен директор на НАП, чрез процесуалния си представител оспорва жалба и моли съда да се произнесе с решение, с което да я отхвърли. Претендира разноски за юрисконсултско възнаграждение.

Съдът, след като се запозна с жалбата и приложените по делото писмени доказателства, прие следното от фактическа страна :

Със Заявление вх.№ 26-Д-987/26.04.2021г. дружеството е поискало от Държавна комисия по хазарта издаването на лиценз за 5 /пет/ години за организиране на хазартни игри с игрални автомати в игрална зала с адрес [населено място], [улица]. След закриване на ДКХ производството е продължило в НАП. С Решение № 000030-2940/13.07.2021г., изпълнителният директор на НАП е издал лиценз за организиране на хазартни игри с игрални автомати на жалбоподателя. В срок и на основание чл. 29, ал. 3 от ЗХ жалбоподател е внесъл държавни такси: 25000 лв. с основание за плащане – чл. 30, ал. 6 от ЗХ.

Със заявление вх.№ 26-Д-1451809.09.2021г.. е поискано възстановяване на преведените по сметка на НАП държавни такси по чл.30, ал.6 от ЗХ. Като правно основание е посочен § 86, ал.1 от ПЗР на ЗХ, съгласно който Образуваните и неприключили производства до влизане в сила на този закон по подадени искания за издаване на лиценз, продължаване или промяна в издаден лиценз и т.н., се довършват при досегашните изисквания.

По така подаденото заявление е постановено оспорваното в настоящето производство решение, с което искането е отхвърлено. За да постанови своя акт, административният орган приема, че въвеждането на нови алинеи в чл.30 от ЗХ не изключва дължимостта на таксите по чл.30 от ЗХ.

Въз основа на атака приетата фактическа обстановка, съдът прави своите правни изводи :

Жалбата е допустима, тъй като е подадена от активно легитимирано лице с правен интерес да оспорва, в законоустановения преклузивен срок, насочена срещу административен акт, подлежащ на съдебен контрол.

Разгледана по същество е неоснователна.

Оспорваното решение е издадено от компетентен орган, при спазване на изискванията за форма като спор по тези въпроси между страните няма.

При издаване на процесното решение не са допуснати нарушения на административнопроизводствените правила, които да са ограничили правото на защита на оспорващия и да са препятствали възможността му адекватно да я организира. Съгласно трайно установената практика на Върховен административен съд, съществено е това нарушение, наличието на което да повлияе върху съдържанието на акта, т.е. ако това нарушение не е допуснато, би се стигнало до постановяване на акт с различно съдържание.

Правилно е приложен материалния закон.

В случая спорният въпрос между страните е дали, след като процедурата по издаване на лиценза се развива по досегашния ред на отменения ЗХ, определянето на държавната такса дължима от притежателя следва да е по ЗХ, отг., с новата редакция – ДВ бр. 69/20 г.

Настоящият състав приема, че процедурата по издаване на лиценза се развива по приложимия § 86, ал. 1 от ПЗР ЗИД ЗХ, ДВ бр. 69/2020 г. Този текст е приложим само за висящите административни производства към момента на приемането на ЗИД ЗХ от 2020 г. В тази разпоредба се приема процедура по образуваните и неприключени до влизането в сила на този закон производства по искания за издаване на лиценз, които се довършват при досегашните изисквания в 9-месечен срок от влизането в сила на този закон, освен ако този срок е по-кратък от срока, предвиден в закона за произнасяне. Тази процедура за жалбоподател е приключила с издаването на решение № 000030-1359/22.04.2021г г. Считано от следващия ден след влизането му в сила, за да получи лиценз, заявителя разполага със законово определения седемдневен срок за заплащане на държавна такса. В разпоредбата на чл. 30, ал. 6 от ЗХ, както и в предходната ѝ редакция недвусмислено е посочено, че за „издаване и поддържане на лиценз“ се дължи държавна такса. Таксата е определена като дължима при тези кумулативно определени предпоставки. Разпоредбата на § 86, ал. 1 от ПЗР ЗИД ЗХ, ДВ, бр. 69/20 - Образуваните и неприключени до влизането в сила на този закон производства по искания за издаване на лиценз, както е в този случай, се довършват при досегашните изисквания в 9-месечен срок от влизането в сила на този закон,

освен ако този срок е по-кратък от срока, предвиден в закона за произнасяне. Административният орган е съобразил това законово изискване при издаването на решение за издаване на лиценз. В тази разпоредба не се сочи да е приложима за „поддържане“ на лиценз, каквато уредба се явява задължителна за жалбоподателя, при действието на ЗХ след редакция ДВ бр. 69/20 г. В случай, че законодателят има воля да даде ретроактивно (обратно) действие на определена правна норма на материалния закон, в случая на чл. 30 от ЗХ, относно дължимите държавни такси, то той би записал изрично това именно в преходните и заключителни разпоредби, а в случая няма такава разпоредба. Държавните такси са дължими при действието на тази разпоредба в споменаваната редакция и след решение за издаване на лиценз. От разпоредбите на чл. 29, ал. 3, чл. 30, ал. 1 и ал. 6 и чл. 10 от ЗХ в тяхната свързаност е установено, че административният орган (изпълнителен директор НАП) действа при условия на обвързана компетентност и е длъжен да събере дължимите държавни такси за издаване на удостоверение за лиценз за организиране на хазартни игри. За да бъде възстановена недължимо платена сума, следва да е установено, че такава не се е дължала и е платена неоснователно. В случая, не може да се възстанови платената от жалбоподателя сума: 1. Разпоредбата, задължаваща организатора на хазартни игри да плати съответната държавна такса не е включена в ПЗР на ЗИД ЗХ като възможност за плащане по досегашен ред, по висящи производства за издаване на лиценз; 2. Държавната такса не е недължимо платена в определения по чл. 30, ал. 6 от ЗХ размер; 3. Разпоредбата на чл. 30 от отм. ЗХ, считано от приемане и влизане в сила на ЗИД ЗХ ДВ бр. 69/20 е изцяло отменена; 4. Няма законова възможност да се възстанови платена държавна такса по действащата нормативна уредба при условия на изцяло отменена такава.

С оглед горното, съдът намира жалбата за неоснователна и като такава следва да отхвърли.

Предвид изхода на делото и на основание чл.143, ал.3 от АПК, оспорващият следва да бъде осъден да заплати на ответника сторените по делото разноски за юрисконсултско възнаграждение, в размер на 100, определено по реда на чл. 78, ал. 8 от ГПК, във връзка с чл. 37, ал.1 от Закона за правната помощ, във връзка с чл.24 от Наредба за заплащането на правната помощ, субсидиарно приложими на основание чл. 144 от АПК и ТР № 3/13.05.2010 г. по т.д. № 5/2009 на ВАС

Във връзка с изложеното, съдът

Р Е Ш И

ОТХВЪРЛЯ жалба на от [фирма], против решение № 000030-4488/23.09.2021г., издадено от изпълнителен директор на НАП.

ОСЪЖДА [фирма], с ЕИК[ЕИК] да заплати на Национална агенция по приходите сумата 100 (сто) лева, разноски за юрисконсултско възнаграждение.

Решението може да се обжалва пред ВАС в 14 дневен срок от съобщението.

Препис от решението да се връчи на страните.

СЪДИЯ

